

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคปัจจุบันที่เรียกว่ายุคการสื่อสารไร้พรมแดนนั้น สื่อทางเพศ (Pornography) ก็ได้รับการพัฒนาอย่างไร้ขอบเขตเช่นกัน จากตัวอักษรและรูปภาพในอดีตมาเป็นภาพยนตร์ วิกิทัศน์ และคอมพิวเตอร์ ซึ่งในช่วงเวลาที่ผ่านมาได้เกิดมึ่ความคิดเห็นที่แตกต่างกันอันมาจากเหตุผลที่หลากหลายเกี่ยวกับผลกระทบของสื่อทางเพศต่อพฤติกรรมของคนในสังคมซึ่งผลกระทบที่มีการกล่าวถึงในสังคมนั้น มีทั้งในด้านบวกและด้านลบ

มีการศึกษาที่แสดงให้เห็นถึงผลกระทบในด้านบวกของการบริโภคสื่อทางเพศ เช่น ในสหรัฐอเมริกาเมื่อปี ค.ศ. 1968 ประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสัน ได้ตั้งคณะกรรมการการศึกษาผลกระทบของสื่อทางเพศ พบว่า เมื่อบุคคลบริโภคสื่อทางเพศแล้ว บางคนสำเร็จความใคร่หรือมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันผู้รับสารสื่อทางเพศบางคนกลับมีกิจกรรมทางเพศน้อยลง แต่โดยส่วนใหญ่แล้วการศึกษาดังกล่าวได้ค้นพบว่า การบริโภคสื่อทางเพศนั้นไม่ได้ทำให้กิจกรรมทางเพศของผู้รับสารสื่อทางเพศเปลี่ยนแปลง หรือหากเกิดกิจกรรมทางเพศเพิ่มขึ้น ก็จะมีเพียงระยะเวลาสั้น ๆ ภายใน 24 ชั่วโมง หลังจากบริโภคสื่อทางเพศเท่านั้น

ส่วน ในประเทศเดนมาร์ก หลังจากที่สื่อทางเพศเป็นเรื่องที่สามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ (hard-core pornography) และถูกกฎหมาย ปรากฏว่าอาชญากรรมทางเพศหลายอย่างลดลงอย่างเห็นได้ชัด เช่นเดียวกับในสหรัฐอเมริกา มีการวิจัยหลายเรื่องพบว่า ผู้ชายที่ชมชิ้นผู้หญิง ลวนลามเด็ก และกระทำความผิดทางเพศแบบอื่น ๆ กลับบริโภคสื่อทางเพศน้อยกว่าคนทั่วไปในช่วงวัยรุ่น และการบริโภคสื่อทางเพศบ่อย ๆ ยิ่งทำให้ผู้รับสารเบื่อหน่ายเรื่องเพศ (“ปัญหาเรื่องเพศ,” ออนไลน์, 2549)

แม้คนทั่วไปจะเชื่อกันว่า ผู้ที่บริโภคสื่อทางเพศจะเป็นผู้ใหญ่หรือผู้ที่มีประสบการณ์ทางเพศแล้ว และส่วนใหญ่มักเป็นเพศชาย แต่ในปัจจุบันเด็กและเยาวชนทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่เคยบริโภคสื่อเหล่านี้มาแล้วไม่มากก็น้อย ยกตัวอย่าง ในสหรัฐอเมริกาที่ เด็กนักเรียนในระดับมัธยมปลายทั้งชายและหญิง ส่วนใหญ่เคยบริโภคสื่อทางเพศชนิดใดชนิดหนึ่งมาแล้วทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะสื่อทางเพศมีหลากหลายชนิด ซึ่งบางชนิดทั้งเด็กและเยาวชนก็สามารถเข้าถึงได้ง่าย

คนที่นิยมบริโภคสื่อทางเพศอาจกระทำเพื่อความบันเทิง เพื่อระบายอารมณ์เพศ เพื่อเป็นการหาความรู้เรื่องเพศ เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น หรือแม้กระทั่งบางคนยังเชื่อว่าสื่อทางเพศช่วยให้คุณสมรสสามารถสื่อสารเรื่องเพศกันได้เข้าใจมากขึ้น ทำให้ความสัมพันธ์ทางเพศราบรื่น รวมทั้งยังเป็นการปลดปล่อยความต้องการซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามโดยผ่านทางจินตนาการหรือทางภาพที่ได้เห็น (“ปัญหาเรื่องเพศ,” ออนไลน์, 2549)

นอกจากนี้ ยังมีข้อค้นพบเกี่ยวกับผลกระทบทางด้านบวกของสื่อทางเพศอีก เช่น ในเว็บไซต์ www.healthnet.in.th ได้มีการศึกษายืนยันว่า สื่อทางเพศสามารถช่วยลดความเก๋บกดทางเพศและช่วยแก้ปัญหาทางเพศบางอย่างได้ ยกตัวอย่างเช่น

- ผู้รับสารสื่อทางเพศสามารถที่จะมีความสุข สนุกสนานได้
- เป็นอุปกรณ์ช่วยในพัฒนาการทางเพศให้แก่มนุษย์ โดยการที่สื่อทางเพศจะเป็นตัวช่วยในเรื่องของแรงขับทางเพศให้เป็นไปตามปกติ
- เป็นสิ่งทดแทนการมีกิจกรรมทางเพศกับผู้อื่นที่ไม่สามารถจะเป็นไปได้จริง ไม่ว่าจะไปด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม

แต่ในขณะเดียวกันแม้สื่อทางเพศจะมีผลกระทบเชิงบวกต่อสาธารณชน แต่ในอีกด้านหนึ่ง ก็มีการศึกษาที่ค้นพบถึงผลกระทบจากสื่อทางเพศที่เป็นไปในด้านลบอยู่ไม่น้อยเช่นกัน เช่น เกิดข้อค้นพบขึ้นว่า สื่อทางเพศอาจเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความวิตกกังวล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้รับสารเอาตัวเข้าไปเปรียบเทียบกับนักแสดงในสื่อ เพราะนักแสดงดังกล่าว อาจมีทั้งรูปร่างและหน้าตาที่ไร้อารมณ์ และมีบทบาท ตลอดจนความสามารถทางเพศที่น่าตื่นตาตื่นใจ ทำให้ผู้รับสารอาจรู้สึกเป็นปมด้อย หรือขาดความมั่นใจในตนเอง และเกิดปัญหาทางเพศได้ในที่สุด

นอกจากนี้ ได้มีผู้ตั้งข้อสังเกตอยู่บ่อยครั้งว่า ในระยะยี่สิบปีที่ผ่านมาสื่อทางเพศมักจะแสดงความรุนแรง โดยจากการศึกษาของสถาบันสุขภาพจิตแห่งชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา (NIMH) พบว่าความรุนแรงทางเพศที่ปรากฏในสื่อมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางเพศของผู้รับสารสื่อเหล่านั้น จึงเชื่อได้ว่า ความรุนแรงที่ปรากฏในสื่อทางเพศต่าง ๆ นั้น ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศในด้านลบ ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่ปรากฏในสื่อยังแสดงถึงการกดขี่ผู้หญิง หรือเห็นผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ การบริโภคสื่อที่มีลักษณะเช่นนี้บ่อย ๆ อาจเกิดการซึมซับทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้หญิง และเกิดการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อผู้หญิงได้ในที่สุด (“ปัญหาเรื่องเพศ,” ออนไลน์, 10 พฤศจิกายน 2549)

อย่างไรก็ตามในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ก็ได้เกิดความพยายามในการลบเส้นแบ่งของความคิดและข้อถกเถียงที่ว่า สื่อทางเพศนั้นเป็นสิ่งที่ดีหรือเป็นสิ่งที่ไม่ดี โดยนักคิดกระแสยุคหลังสมัยใหม่ (Postmodern) อย่าง Brain McNair ได้กล่าวไว้ว่า เราไม่สามารถนำความคิด

แบบคนชั้นกลางมาแบ่งแยกการแสดงออกทางเพศว่าอย่างไรเรียกว่าดีหรืออย่างไรจึงจะเรียกว่าไม่ดี เพราะความคิดเช่นนั้นได้แบ่งแยกความดีและความเลว ซึ่งเป็นการกดขี่และดูหมิ่นเหยียดหยามมนุษย์ แต่การทำความเข้าใจปรากฏการณ์ของสื่อทางเพศ ควรจะเป็นการศึกษาในรูปแบบวิถีชีวิตของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับสื่อทางเพศว่าเป็นอย่างไรมากกว่า (McNair, 1996, p. 53)

จากการสำรวจและทบทวนงานวิจัยของไทยส่วนใหญ่ที่ผ่านมาพบว่า ขอบเขตของการศึกษาเรื่องสื่อทางเพศนั้น มักเป็นการศึกษาในแง่มุมมองทางด้านจิตวิทยา หรือ ผลกระทบ (Impact) ที่เกิดขึ้นจากสื่อทางเพศในด้านลบเสียมากกว่า ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยเรื่องสื่อลามกกับผู้กระทำผิดทางเพศ ของ ธนะชัย ผดุงธิตี (2545) การวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้สื่อลามกของคนไทย ของ เอื้อมพร ศษการ และคณะ (2547) และการวิจัยเรื่องพฤติกรรมวัยรุ่นไทย ปี 2533 ของราศี ธรรมนิยม (2533) ฯลฯ

งานวิจัยข้างต้น เป็นบทสะท้อนให้เห็นว่าการศึกษาเรื่องสื่อทางเพศที่ผ่านมาในส่วนใหญ่มักจำกัดอยู่ในกรอบการวิจัยเชิงปริมาณ แม้งานวิจัยกลุ่มนี้จะมีข้อเด่นที่การสำรวจภาพในขั้นต้นถึงผลกระทบของสื่อที่มีต่อปัจเจกบุคคล แต่ทว่า ข้อจำกัดของการศึกษาลักษณะนี้คือ ยังขาดการศึกษาที่ก้าวล่วงไปถึงบริบททางสังคมรอบตัวของผู้รับสาร อันเป็นอีกวิธีการวิเคราะห์ที่เรียกว่า การวิเคราะห์ในเชิงวัฒนธรรมศึกษา (Cultural Studies) ที่เชื่อว่า เงื่อนไขทางสังคมวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อกิจกรรมการใช้สื่อและการรับรู้ ตลอดจนการตีความตัวบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

ดังนั้น กลุ่มวัฒนธรรมศึกษาจึงได้ขยายแนวคิดเรื่องการเปิดรับสื่อออกไปถึงพฤติกรรมบริโภคนิยมสื่อในบริบทที่เป็นจริง เนื่องจากมีความเห็นว่า การรู้คำตอบในเชิงปริมาณตามวิธีของสำนักประจักษ์นิยมนั้น ยังขาดมิติเชิงคุณภาพอยู่ ในขณะที่มิติเชิงคุณภาพจะช่วยอธิบายผลของการรับสารได้ในอีกด้านหนึ่ง โดยใช้วิธีพิจารณาว่า ตัวบทมีผลหรือมีความสัมพันธ์กับผู้รับสารอย่างไร ควบคู่ไปกับการพิจารณาบริบทของการรับสาร (Context) เพิ่มอีกด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง 3 ตัวแปรควบคู่กันไป คือ ตัวบท (Text) ผู้รับสาร (Audience) และบริบทของการรับสาร (Context of reception)

ในขณะเดียวกัน จากการทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับปรากฏการณ์สื่อมวลชนในชีวิตประจำวันที่ใช้แนวทางการศึกษาด้วยวิธีทางวัฒนธรรมศึกษา พบว่า การวิจัยส่วนมากจะทำการศึกษาเกี่ยวกับสื่อโทรทัศน์ ที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุที่การศึกษานี้เริ่มต้นมาจากการศึกษาผู้ชมโทรทัศน์ อีกทั้งพื้นที่ในการศึกษามักจะอยู่ในพื้นที่ภายในบ้านเป็นส่วนใหญ่ เช่น งานของ David Morley (1999) หรือ สมสุข หินวิมาน (2541) อย่างไรก็ตาม ยังมีนักวิจัยที่มองพื้นที่การชมโทรทัศน์ออกไปในพื้นที่นอกบ้าน เช่น วสันต์ ปัญญาแก้ว (2543) ที่ศึกษากิจกรรม

การชมและใช้สื่อโทรทัศน์บนถนนได้รุ่งสายนึงในจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนการศึกษาสื่ออื่น ๆ ที่นอกจากโทรทัศน์นั้นมีจำนวนน้อยมาก โดยเฉพาะจากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวกับสื่อทางเพศในประเทศไทยที่ใช้แนวทางวิธีวิทยาของสำนักพัฒนาธรรมศึกษา ก็พบว่า มีจำนวนน้อยมากเช่นกัน หรือจะมีบ้างก็เป็นงานวิจัยในต่างประเทศ

และนอกเหนือจากการเลือกศึกษาพื้นที่ในครัวเรือนตามชนบทของวัฒนธรรมศึกษาแล้ว ผู้วิจัยกลับเห็นว่า ในชีวิตประจำวันของเรานั้น การบริโภคสื่อทางเพศไม่ได้เกิดผลในบริบทภายในบ้านเท่านั้น เพราะพื้นที่ในการบริโภคอาจมีได้หลากหลายอันเนื่องมาจากสื่อทางเพศบางชนิดที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายในทุกพื้นที่ เช่น อินเทอร์เน็ต หรือคลิบวิดีโอในโทรศัพท์มือถือ ดังนั้นในแต่ละพื้นที่จึงมีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคที่แตกต่างกัน ตลอดจนผลกระทบที่จะเกิดขึ้นก็จะแตกต่างกันออกไป เช่น การรับชมในที่ทำงาน การรับชมภายในบ้าน หรือในพื้นที่สาธารณะ

จากข้อมูลในการทำวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของเยาวชนไทย” ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพในปี 2549 ที่ได้ข้อค้นพบว่า ในปัจจุบันนี้ เยาวชนไทยส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงนั้น ต่างเคยมีประสบการณ์ในการรับชมสื่อทางเพศในสถานที่ซึ่งแตกต่างกันออกไป จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นได้ชัดว่า ทุกวันนี้ผู้ชายและผู้หญิงต่างมีโอกาสที่จะบริโภคสื่อทางเพศ ได้อย่างเสรีและเสมอภาคกันมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากวิถีคิดเรื่องเพศในสังคมไทยยังมีแนวโน้มที่จะถูกจำกัดไว้ด้วยกรอบแห่งความไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย จึงมีความเป็นไปได้ว่า แม้ทั้งหญิงและชายจะมีโอกาสเหมือนกันในการเข้าถึงสื่อทางเพศได้ แต่กรอบดังกล่าวก็อาจจะกำหนดความแตกต่างของการบริโภค รับรู้ และตีความหมายของสื่อทางเพศได้เช่นกัน

ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงเกิดข้อสงสัยว่า สื่อทางเพศนั้น มีความจำเป็นอย่างไรต่อการบริโภคของผู้รับสารระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผู้รับสารทั้งสองกลุ่มมีความเสมอภาคกันในการบริโภคสื่อทางเพศจริงหรือไม่ อีกทั้งเหตุผลและแบบแผนในการเลือกรับชมสื่อที่ทางเพศนั้น จะมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

ปัญหานำการวิจัย

แบบแผนการบริโภคสื่อทางเพศ ระหว่างผู้รับสารเพศชาย และเพศหญิงมีความเหมือนและความแตกต่างกันอย่างไร และเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อให้ทราบและเข้าใจแบบแผนการบริโภคสื่อทางเพศ ของผู้รับสารเพศชาย
2. เพื่อให้ทราบและเข้าใจแบบแผนการบริโภคสื่อทางเพศ ของผู้รับสารเพศหญิง

ขอบเขตในการวิจัย

จากการวิจัยแบบแผนการบริโภคสื่อทางเพศ ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษากรณีการใช้สื่อทางเพศ ซึ่งเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมในการบริโภคเป็นอย่างมาก อีกทั้งในปัจจุบันนี้ธุรกิจสื่อทางเพศนั้นยังได้มีการเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากมาย เพื่อให้ผู้รับสารไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง ได้เลือกบริโภคสื่อทางเพศในช่วงเวลาและพื้นที่ที่แตกต่างกันออกไปอีกด้วย

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันระหว่างสถานะทางเพศ คือ เพศชาย และเพศ หญิง

เนื่องจาก การศึกษาผู้รับสารของสำนักพัฒนาธรรมศึกษาที่เชื่อว่า ผู้รับสารมีลักษณะที่ไม่ใช่กลุ่มคนที่มีลักษณะเนื้อเดียวกันหมด (Homogeneous Group) แต่มีลักษณะแตกต่างกัน (Heterogeneous) อีกทั้งวัฒนธรรมการบริโภคในสังคมสมัยใหม่นั้น การบริโภคสินค้าต่าง ๆ ไม่เพียงเพื่อตอบสนองความต้องการในแง่มูลค่าใช้สอยเท่านั้น แต่ยังใช้เพื่อเป็นการบอกสถานภาพทางสังคมอีกด้วย ดังนั้น งานวิจัยชิ้นนี้ จึงสนใจวัดความสัมพันธ์ ระหว่าง ความแตกต่างทางเพศ คือ กลุ่มของผู้ชาย และผู้หญิงกับแบบแผนการบริโภคสื่อทางเพศ

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

แบบแผนการบริโภคสื่อทางเพศ หมายถึง ลักษณะการบริโภคสื่อที่แสดงลักษณะทางเพศในชนิดสื่อต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต คลิปวิดีโอ วีซีดี และ สื่อสิ่งพิมพ์ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยใช้แนวทางการวิเคราะห์ของ David Morley ที่เสนอเกณฑ์ในการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ผู้รับสาร
 - 1.1 โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้รับสาร
 - 1.2 จุดยืนทางวัฒนธรรมของกลุ่มผู้รับสาร
 - 1.3 การเข้าถึงตัวบท ซึ่งแบ่งเป็นปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก

2. การวิเคราะห์กระบวนการรับรู้ของผู้รับสาร (Perception of audience)

การวิเคราะห์กระบวนการรับรู้นี้เพื่อใช้วัดการรับรู้เรื่องราวหลังจากได้บริโภคสื่อทาง
 เพศ แล้วโดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

2.1 ความสามารถในการจดจำเนื้อหาได้ (Recognition)

2.2 ความเข้าใจเนื้อหา (Comprehension)

2.3 การตีความหมายจากสาร (Interpretation)

2.4 การมีปฏิกิริยาตอบสนอง (Response)

3. การศึกษาพฤติกรรมการบริโภคสื่อ (Media Consumption)

3.1 ความสนใจในการเปิดรับ (Attention)

3.2 ลักษณะการคิดไตร่ตรองขณะดู (Reflexive)

3.3 ช่วงเวลาที่ดู (Temporal Organization)

3.4 กิจกรรมที่ทำระหว่างใช้สื่อ

สื่อทางเพศ หมายถึง สื่อที่นำเสนอและจัดทำขึ้นเพื่อความบันเทิงทางเพศ เพื่อระบาย
 อารมณ์ทางเพศ หรือเพื่อเป็นการให้ความรู้เรื่องเพศ โดยมีรูปแบบทั้งที่เป็น ถ้อยคำ เสียง ภาพนิ่ง
 และภาพเคลื่อนไหว ที่ถูกนำเสนอผ่านสื่อชนิดต่าง ๆ ทั้ง อินเทอร์เน็ต คลิปวิดีโอ วิดีโอซีดี ดีวีดี
 และ สื่อสิ่งพิมพ์

ผู้รับสาร หมายถึง ผู้ที่ใช้สื่อ หรือมีกิจกรรมต่าง ๆ ต่อสื่อทางเพศ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้
 จะทำการศึกษากลุ่มผู้รับสารสื่อทางเพศเป็นสองกลุ่ม โดยใช้เกณฑ์เรื่องความแตกต่างทางเพศ คือ
 ผู้รับสารเพศชาย และเพศ หญิง

ข้อจำกัดของงานวิจัย

1. ข้อจำกัดในการวิจัยครั้งนี้ คือ ข้อจำกัดในเรื่อง “เพศ” ของผู้วิจัย เนื่องจากผู้วิจัย
 เป็นเพศชาย ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงนั้น มีโอกาสเป็นไปได้ที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะ
 ให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน หรือไม่เปิดเผยข้อมูลบางอย่าง เนื่องจากคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ เป็นเรื่อง

¹วิดีโอคลิป หรือ คลิปวิดีโอ (บางครั้งเรียกสั้น ๆ ว่า คลิป) คือ ไฟล์คอมพิวเตอร์ที่บรรจุ
 เนื้อหาเป็น ภาพยนตร์ สั้น มักจะตัดตอนมาจากภาพยนตร์ทั้งเรื่องซึ่งมีขนาดความยาวปกติ คลิป
 มักจะเป็นส่วนที่สำคัญ หรือต้องการนำมาแสดง มีความขบขัน หรืออาจเป็นเรื่องความลับที่
 ต้องการนำมาเผยแพร่จากต้นฉบับเดิม

ที่ล่อแหลม และเป็นเรื่องที่สังคมมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรกล่าวถึง ทำให้กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงบางคนอาจไม่กล้าตอบข้อมูลที่เป็นจริงทั้งหมด หรืออาจแสดงอาการบ่าเบียดในการตอบคำถาม ทำให้ผู้วิจัยอาจได้รับคำตอบที่คลาดเคลื่อน ไม่ตรงกับความเป็นจริงได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงไม่อาจใช้ข้อมูลจากบทสัมภาษณ์ได้เพียงอย่างเดียว แต่ผู้วิจัยยังใช้การสังเกตอย่างไม่เป็นทางการ (Information Observation) ในการสังเกตอวัจนภาษาของกลุ่มตัวอย่างประกอบในการวิเคราะห์ผลอีกด้วย

2. ข้อจำกัดในการวิจัยครั้งนี้อีกข้อหนึ่งคือ ข้อจำกัดในเรื่อง ศีลธรรม เนื่องจากสังคมไทยนั้นการจะพูดถึงเรื่องเพศมีแนวโน้มว่าจะถูกจำกัดไว้ด้วยกรอบของศีลธรรม ซึ่งอาจมีผลต่อการให้ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างทั้งผู้ชายและผู้หญิงได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เนื่องจากการศึกษาด้านวารสารศาสตร์ ยังมีการนำวิธีการวิจัยในมุมมองเชิงวัฒนธรรมศึกษามาใช้ไม่มากนัก งานวิจัยชิ้นนี้จึงเป็นการขยายแนวทางการศึกษาด้านวารสารศาสตร์ มานุษยวิทยา สังคมวิทยา ศิลปศาสตร์ หรือด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับประเด็นเรื่อง สื่อทางเพศต่อไปในอนาคต

2. สร้างความเข้าใจในสังคม อันเนื่องมาจากความคิดที่แตกต่างกันในเรื่องพฤติกรรม การบริโภคสื่อทางเพศ โดยการสร้างความเข้าใจในแบบแผนการบริโภคสื่อทางเพศ ของผู้รับสารทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

3. สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์และเป็นข้อมูลพื้นฐานต่อการกำหนดหรือปรับปรุงนโยบายเกี่ยวกับการบริหารจัดการต่อการบริโภคสื่อทางเพศ เพื่อให้เกิดความเหมาะสม ขององค์กรภาครัฐ (Government) หรือ องค์กรที่ไม่ใช่รัฐ (Non- Government Organization)